

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 decembrie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 14 iunie 2016, declarate de către avocatul Boghian Andrei în numele succesorului părții vătămate, Iovu Olga și a părții vătămate Frunză Vitalie, și de către inculpatul

Munteanu Denis Vasile, născut la 30 ianuarie 1988, originar și domiciliat în s.Andrușul de Sus, r-nul Cahul.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 13.03.2015 – 25.09.2015;

2. Instanța de apel: 22.10.2015 – 14.06.2016;

3. Instanța de recurs: 05.09.2016 – 06.12.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 25 septembrie 2015, a fost încetat procesul penal în privința lui Munteanu Denis în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, din motiv că fapta constituie o contravenție prevăzută de art.236 alin.(2) și 240 alin.(1) Cod contravențional. În baza art.236 alin.(2) și 240 alin.(1) Cod contravențional, procesul contravențional în privința lui Munteanu Denis a fost încetat din motiv că a expirat termenul de prescripție.

Acțiunea civilă înaintată de către succesorul părții vătămate Iovu Olga și de către partea vătămată Frunză Vitalie a fost lăsată fără soluționare.

2. Potrivit sentinței, inculpatului Munteanu Denis, prin rechizitoriu i se incriminează că, la 18 septembrie 2014, ora 07.50, conducând autoturismul de model „BMW 525D”, cu nr/î A3247KK, deplasându-se pe traseul principal Cantemir-Cahul, în localitatea s.Roșu, r-nul Cahul, acționând din imprudență, încălcând prevederile pct.3, 39, 45, 47, 51 din Regulamentul circulației rutiere, a traversat linia îngustă neîntreruptă, care indică delimitarea benzilor de circulație pe sens opus în locurile periculoase a traseului; incorect a ales viteza de deplasare a mijlocului de transport, care ar fi asigurat siguranța deplasării; nu a ținut cont de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția conducătorului auto, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; nu a păstrat distanța față de vehiculul precedent care, în caz de frînare bruscă a acestuia, i-ar permite să oprească evitând coliziunea, înaintea depășirii nu s-a asigurat că cel care îl precedă pe aceeași bandă nu a semnalizat intenția de a depăși sau intenția de a preselecta spre stânga, după ce, având intenția de a efectua depășirea, a ieșit pe banda de sens opus, tamponându-se cu motocicletă de model „IJ Planeta”, fără număr de înmatriculare, condus de către Frunză Vitalie, care în acel moment preselecta spre stânga și îl avea în calitate de pasager pe Iovu Daniel.

În rezultat, părții vătămate Frunză Vitalie i-au fost pricinuite leziuni corporale medii, sub formă de contuzie cerebrală de gravitate medie, plagă pe obraz, fractura maleolei mediale

pe stînga, iar pasagerului Iovu Daniel, conform raportului de expertiză medico-legală nr.254 din 10 octombrie 2014 - leziuni corporale grave, incompatibile pentru viață, manifestate prin fracturi-luxație închise a vertebrelor C1-C2, cu lezarea parțială a medulei oblongate, cu revărsări sangvine circulare la nivelul fracturilor, excoriații pe membrele superioare și inferioare, de la care ultimul a decedat la fața locului.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul, succesorul părții vătămate, O.Iovu și avocatul A.Boghian în numele acesteia, partea vătămată V.Frunză și avocatul A.Boghian în numele acestuia, care au solicitat:

- procurorul, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care D.Munteanu să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și admise acțiunile civile înaintate de către succesorul părții vătămate, O.Iovu și de către partea vătămată V.Frunză, pe motiv că instanța a apreciat arbitrar și eronat probele și circumstanțele cauzei; - eronat a reîncadrat acțiunile inculpatului din prevederile art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal în cele din art.236 alin.(2) și 240 alin.(1) Cod contravențional;

- partea vătămată, V.Frunză, succesorul părții vătămate, O.Iovu și avocatul A.Boghian în numele acestora, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care D.Munteanu să fie recunoscut vinovat și condamnat conform învinuirii formulate, în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, la 5 ani închisoare și admisă integral acțiunea civilă, pe motiv că instanța a apreciat arbitrar și eronat probele și circumstanțele cauzei.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 14 iunie 2016, au fost admise apelurile declarate de procuror, succesorul părții vătămate, O.Iovu, partea vătămată V.Frunză și avocatul A.Boghian în numele acestora, casată integral sentința, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care D.Munteanu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 3 ani.

Acțiunile civile înaintate de succesorul părții vătămate, O.Iovu și partea vătămată V.Frunză au fost admise, în partea recuperării prejudiciului material - în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile, iar în partea recuperării prejudiciului moral, fiind încasate de la inculpat în beneficiul succesorului părții vătămate, O.Iovu suma de 30000 lei și în beneficiul părții vătămate V.Frunză - 8000 lei.

Instanța de apel a constatat că, Munteanu Denis, la 18 septembrie 2014, ora 07.50, conducînd autoturismul de model „BMW 525D”, cu nr/î A3247KK, deplasîndu-se pe traseul principal Cantemir-Cahul, în localitatea s.Roșu, r-nul Cahul, acționînd din imprudență, încălcînd prevederile pct.3, 39, 45, 47, 51 din Regulamentul circulației rutiere, a traversat linia îngustă neîntreruptă, care indică delimitarea benzilor de circulație pe sens opus în locurile periculoase a traseului; incorect a ales viteza de deplasare a mijlocului de transport, care ar fi asigurat siguranța deplasării; nu a ținut cont de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția conducătorului auto, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; nu a păstrat distanța față de vehiculul precedent care, în caz de frînare bruscă a acestuia, i-ar permite să oprească evitînd coliziunea, înaintea depășirii nu s-a asigurat că cel care îl precedă pe aceeași bandă nu a semnalizat intenția de a depăși sau intenția de a preselecta spre stînga, după ce avînd intenția de a efectua depășirea a ieșit pe banda de sens opus, tamponîndu-se cu motocicletă de model „IJ Planeta”, fără număr de înmatriculare, condus de către Frunză Vitalie, care în acel moment preselecta spre stînga și îl avea în calitate

de pasager pe Iovu Daniel.

În rezultat, părții vătămate Frunză Vitalie i-au fost pricinuite leziuni corporale medii, sub formă de contuzie cerebrală de gravitate medie, plagă pe obraz, fractura maleolei mediale pe stînga, iar pasagerului Iovu Daniel, conform raportului de expertiză medico-legală nr.254 din 10 octombrie 2014 - leziuni corporale grave, incompatibile pentru viață, manifestate prin fracturi-luxație închise a vertebrelor C1-C2, cu lezarea parțială a medulei oblongate, cu revărsări sangvine circulare la nivelul fracturilor, excoriații pe membrele superioare și inferioare, de la care ultimul a decedat la fața locului.

În motivarea soluției date, instanța de apel, dînd o nouă apreciere probelor administrate în faza urmăririi penale și suplimentar verificate și cercetate în instanța de apel, examinîndu-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, a indicat că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, este dovedită cu certitudine și fără echivoc.

Concluziile date instanța de apel și le-a bazat pe probele administrate în cauză, și anume declarațiile inculpatului D.Munteanu, a părții vătămate V.Frunză, succesorului părții vătămate, O.Iovu, ale martorilor I.Chenciu, A.Munteanu, A.Nucă, S.Arman, A.Bantuș, Ș.Bantuș, expertului V.Cravenco, și actele cauzei - procesele-verbale de autosesizare din 22.09.2014, de cercetare la locul accidentului rutier cu planșă fotografică, de reconstruire a faptei din 10.02.2015; schema accidentului rutier din 18.09.2014; rezultatele alcooltestului „Drager Alcotest nr.8510RO” din 18.09.2014; rapoartele de expertiză autotehnică nr.1645 din 09.10.2014, de expertiză medico-legală nr.471, 472, 254, 460D din 18.09.2014, de expertiză traseologică-auto nr.097 din 11.02.2015, de expertiză juridică nr.656 din 17.05.2016.

Instanța de apel a conchis că încălcarea regulilor de circulație comise de către inculpat, și anume antrenarea în depășirea mijloacelor de transport pe perimetrul drumului unde era marcajul liniei continue și depășirea limitei de viteză admisă pentru porțiunea respectivă de drum, care se încadrează în prevederile pct.3, 39 subpct.1), 45 subpct.1) lit.a), b), c), d), subpct.2), 47 subpct.1), 51 din Regulamentul circulației rutiere, sînt în legătură cauzală directă cu producerea accidentului rutier, soldat cu decesul lui D.Iovu și vătămarea integrității corporale medie a lui V.Frunză.

În această ordine de idei, instanța de apel a apreciat eronată concluzia primei instanțe, precum că D.Munteanu nu este vinovat de comiterea accidentului rutier, or, însăși inculpatul a recunoscut efectuarea depășirii pe marcajul liniei continue și depășirea vitezei admise pe porțiunea respectivă de drum, și eronat a încadrat acțiunile acestuia în prevederile art.240 alin.(1) și 236 alin.(2) Cod contravențional, or, prin acțiunile sale, inculpatul a provocat decesul lui D.Iovu și vătămarea corporală medie a lui V.Frunză, care se încadrează în prevederile art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal.

Prin urmare, la aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art.61, 75 Cod penal, instanța de apel a indicat că ține cont de gradul pericolului social al infracțiunii comise, că infracțiunea imputată inculpatului face parte din categoria celor grave, de urmărire prejudiciabile survenite, de persoana inculpatului, care la locul de trai se caracterizează pozitiv, că este căsătorit și are la întreținere un copil minor, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, precum și că partea vătămată V.Frunză a cauzat un pericol de accident rutier și a exploatat un mijloc de transport cu defecte tehnice.

Astfel, în contextul celor expuse, avînd în vedere influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța a considerat că aplicarea unei pedepse sub formă de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și cu suspendarea pedepsei închisorii pe un termen de probă de 3 ani, este una echitabilă.

Cu referire la acțiunile civile înaintate de succesorul părții vătămate, O.Iovu și partea vătămată V.Frunză în partea recuperării prejudiciului material, instanța de apel a considerat că nu au fost prezentate suficiente probe, motiv pentru care le-a admis în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Ce ține de aceleași acțiuni civile în partea recuperării prejudiciului moral, instanța de apel a reținut că, prin săvîrșirea infracțiunii de către inculpat succesorului părții vătămate și părții vătămate le-au fost cauzate suferințe fizice, prin cauzarea vătămării corporale medii și suferințe psihice în legătură cu pierderea sănătății și a fiului, însă în același timp sumele solicitate de către succesorul părții vătămate, O.Iovu de 500000 de lei și de către partea vătămată V.Frunză de 70000 de lei, sînt exagerat de mari raportate la acțiunile inculpatului, la starea lui familială, cît și la gradul de vinovăție al acestuia.

La fel, instanța de apel a indicat că la stabilirea compensației pentru paguba morală în beneficiul părții vătămate V.Frunză, a luat în considerație că acesta a încălcat regulile de circulație rutieră, conducînd un mijloc de transport cu defecțiuni tehnice, fără a avea cunoștințe în domeniu și fără a poseda permis de conducere. Totodată, instanța a indicat că, recunoașterea dreptului încălcat și condamnarea inculpatului pentru comiterea faptei prejudiciabile constituie în sine o satisfacție morală.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare:

- avocatul A.Boghian în numele succesorului părții vătămate, O.Iovu și a părții vătămate V.Frunză care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care lui D.Munteanu să-i fie stabilită o pedeapsă de 5 ani închisoare și să fie admise integral acțiunile civile, pe motiv că instanța de apel a aplicat o pedeapsă prea blîndă; - a apreciat arbitrar circumstanțele cauzei; - nu a luat în considerație că inculpatul nu și-a recunoscut fapta și nu s-a căit pentru cele săvîrșite; - eronat a aplicat față de inculpat instituția suspendării condiționate a executării pedepsei;

- inculpatul care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel a apreciat eronat și arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - neîntemeiat nu a luat în considerație partea de vină pe care o poartă partea vătămată V.Frunză în producerea accidentului rutier; - nu a luat în considerație rezultatele expertizei traseologică-auto; - neîntemeiat a apreciat critic declarațiile sale și ale martorilor A.Munteanu și A.Nucă; - neîntemeiat a reținut ca probă raportul de expertiză juridică nr.656 din 17.05.2016; - vinovăția sa în săvîrșirea infracțiunii imputate nu a fost dovedită; - fapta nu întrunește elementele infracțiunii; - acțiunile sale privind depășirea vitezei și traversarea liniei înguste neîntrerupte nu conțin elementele infracțiunii imputate, dar a unei contravenții.

6. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită respingerea recursurilor ordinare, Colegiul penal lărgit concluzionează că recursurile urmează a fi respinse ca inadmisibile din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul A.Boghian în numele succesorului părții vătămate, O.Iovu și a părții vătămate V.Frunză.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, la care face referire recurentul, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Raportînd norma respectivă la situația în cauză, Colegiul conchide că aceste temeieri nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de judecată și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărîrea atacată doar în partea individualizării pedepsei aplicate acestuia, considerînd-o prea blîndă.

Motivele recurentului, precum că instanța incorect au individualizat pedeapsa, nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și eronat a aplicat prevederile art.90 Cod penal, Colegiul penal le consideră drept lipsite de temeii.

Colegiul relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului, cît și a altor persoane. Ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Complementar, potrivit principiului umanismului, legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului. Închisoarea este una dintre cele mai severe pedepse și se aplică doar în cazurile cînd corectarea și reeducarea inculpatului nu este posibilă fără izolarea lui de societate.

În această ordine de idei, la stabilirea pedepsei lui D.Munteanu, instanța de apel a ținut seama pe deplin de principiile prevăzute de art.7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvîrșite, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor grave, de urmările prejudiciabile survenite, de persoana inculpatului, care la locul de trai se caracterizează pozitiv, că este căsătorit și are la întreținere un copil minor, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite, că pericolul de accident rutier a fost cauzat de partea vătămată V.Frunză, care a exploatat mijlocul de transport cu defecte tehnice, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, fiind în drept de a aplica în privința acestuia prevederile art.90 Cod penal.

Colegiul penal consideră argumentele invocate de recurent, precum că instanța de apel nu a luat în considerație că inculpatul nu și-a recunoscut fapta și nu s-a căit pentru cele săvîrșite, se contrazic prin hotărîrile pronunțate, acestea fiind motivate, inclusiv, sub acest aspect.

În context, Colegiul penal precizează că, potrivit art.66 Cod de procedură penală, recunoașterea vinovăției este un drept al vinovatului, dar nu o obligație.

Prin urmare, nerecunoașterea vinovăției nu poate fi privită ca un impediment pentru a fi luate în considerație alte criterii de individualizare a pedepsei penale întru aplicarea instituției suspendării executării ei pentru un termen de probă, or, Colegiul reiterează că instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal și corect a conchis că stabilirea față de inculpat a unei pedepse cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal este echitabilă, și că aceasta își va atinge scopul de corijare și reeducare a inculpatului.

Interdicții pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului de 3 ani închisoare, prevăzute de art.90 alin.(4) Cod penal, nu au fost constatate și nici invocate de recurent. Or, norma sus-indicată prevede că condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.

Totodată, Colegiul penal ține să enunțe că aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și nu pot constitui temei pentru recurs.

Ce ține de acțiunea civilă, se constată că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.1398, 1422, 1423 Cod civil, relevând că prejudiciul solicitat de către O.Iovu în sumă de 500000 lei și de către V.Frunză în sumă de 70000 lei este exagerat de mare, raportat la acțiunile inculpatului, cât și la gradul de vinovăție a acestuia, considerînd că suma de 30000 lei, încasată de la acesta în beneficiul lui O.Iovu și în sumă de 8000 în beneficiul lui V.Frunză, va fi suficientă pentru repararea daunelor morale.

Astfel, Colegiul conchide că concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia D.Munteanu a fost condamnat. Deci, analizînd materialele cauzei și decizia instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărîrii judecătorești contestate, iar pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată conform prevederilor legale.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelurilor și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelurilor declarate de către procuror, succesorul părții vătămate, O.Iovu, partea vătămată V.Frunză și avocatul A.Boghian în numele acestora, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Cu referire la recursul declarat de către inculpat.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) pct.8) și 12) Cod de procedură penală, la care face referire recurentul, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau faptei săvîrșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Colegiul penal reține că, instanța de apel, dînd o nouă apreciere probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și suplimentar în instanța de apel, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă potrivit art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția lui D.Munteanu în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Concluziile instanțelor judecătorești contestate sînt corecte și se confirmă prin cumulul de probe administrate, cum sunt declarațiile inculpatului D.Munteanu, a părții vătămate V.Frunză, a succesorului părții vătămate, O.Iovu, ale martorilor I.Chenciu, A.Munteanu, A.Nucă, S.Arman, A.Bantuș, Ș.Bantuș, expertului V.Cravecenco și actele cauzei - procesele-verbale de autosesizare din 22.09.2014, de cercetare la locul accidentului rutier cu planșă fotografică, de reconstruire a faptei din 10.02.2015; schema accidentului rutier din 18.09.2014; rapoartele de expertiză autotehnică nr.1645 din 09.10.2014, de expertiză medico-legală nr.471, 472, 254, 460D din 18.09.2014, expertiză traseologică-auto nr.097 din 11.02.2015, de expertiză juridică nr.656 din 17.05.2016.

Conținutul probelor menționate mai sus, care au fost amplu analizate și obiectiv

apreciate de instanța de apel, ce confirmă cu certitudine săvârșirea de către inculpatul D.Munteanu a faptei imputate, care întrunește elementele infracțiunii de încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane, adică atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a acestei infracțiuni. Cert s-a constatat că inculpatul, conducând autoturismul a încălcat prevederile pct.3, 39, 45, 47, 51 din Regulamentul circulației rutiere, a traversat linia îngustă neîntreruptă, care indică delimitarea benzilor de circulație pe sens opus în locurile periculoase a traseului; incorect a ales viteza de deplasare a mijlocului de transport, care ar fi asigurat siguranța deplasării; nu a păstrat distanța față de vehiculul precedent care, în caz de frînare bruscă a acestuia, i-ar permite să oprească evitînd coliziunea, înaintea depășirii nu s-a asigurat că cel care îl precedă pe aceeași bandă nu a semnalizat intenția de a depăși sau intenția de a preselecta spre stînga, după ce avînd intenția de a efectua depășirea a ieșit pe banda de sens opus, tamponîndu-se cu motocicleta condusă de către V.Frunză, care în acel moment preselecta spre stînga, în rezultatul căreia pasagerul motocicletei D.Iovu, s-a ales cu vătămări grave, de la care a decedat pe loc.

Din textul hotărîrii recurate rezultă că, instanța de apel corect a constatat faptele și circumstanțele săvârșirii infracțiunii incriminate inculpatului, descriindu-le detaliat și argumentat în partea descriptivă, ulterior motivînd concluzia de vinovăție a acestuia prin cumulul de probe administrate în cauză.

Instanța de recurs constată că temeiurile invocate de recurent cu referire la lipsa în acțiunile sale a elementelor constitutive ale infracțiunii și că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, se combat prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusele erori de drept, hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, care în totalitatea lor resping argumentele acestuia, precum că vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii imputate nu a fost dovedită.

Concluzia instanței de apel privind vinovăția inculpatului D.Munteanu în comiterea accidentului rutier, în opinia instanței de recurs, este justă și întemeiată.

Astfel, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelurilor declarate de către apelanți, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că instanța de apel a apreciat eronat și arbitrar probele și circumstanțele cauzei, instanța de recurs precizează că acesta nu poate fi reținut, or, aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și nu pot constitui temei pentru recurs.

Mai mult, Colegiul penal sesizează că contrar celor invocate de recurent, la stabilirea vinovăției inculpatului și a pedepsei aplicate, instanța de apel a ținut cont că partea vătămată V.Frunză a cauzat un pericol de accident rutier și a exploatat un mijloc de transport cu defecte tehnice, precum și de concluzia expertizei traseologică-auto nr.097 din 11.02.2015.

În ceea ce privește raportul de expertiză juridică nr.656 din 17.05.2016, în limita pretențiilor recurentului față de concluzia documentului, și anume că pentru soluționarea întrebării №3 privind posibilitatea tehnică a șoferului automobilului de a evita tamponarea cu motocicleta sînt necesare date inițiale suplimentare, care pot fi obținute prin efectuarea unui experiment în condiții maxim analogice cu cele în care a avut loc accidentul, care însă nu se încadrează în limitele competenței expertului, soluționarea întrebării fiind imposibilă, Colegiul penal menționează că potrivit raportului de expertiză, opinia expertului s-a bazat în exclusivitate pe răspunsurile date la întrebările înaintate spre soluționare №1 și 2, pretențiile recurentului vis – a – vis de plauzibilitatea raportului de expertiză fiind neîntemeiate.

Nu poate fi admis nici argumentul recurentului, precum că instanța de apel neîntemeiat a apreciat critic declarațiile sale și ale martorilor A.Munteanu și A.Nucă, deoarece, potrivit

art.101 alin.(1) și (3) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

Astfel, examinînd declarațiile inculpatului și ale martorilor sus indicați, ținînd cont de prevederile normei indicate *supra*, Colegiul constată că instanța de apel corect a conchis că acestea sînt combătute de celelalte probe administrate și examinate în respectiva cauză penală, precum și de circumstanțele cauzei, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu constituie temei pentru pronunțarea unei sentințe de achitare a acestuia, precum și că martorii A.Munteanu și A.Nucă sînt rude cu D.Munteanu - soția și cumnata lui, declarațiile acestora avînd scopul de a confirma versiunea inculpatului.

În acest context, Colegiul conchide că concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și probelor administrate și nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărîrii judecătorești contestate.

Pedeapsa stabilită inculpatului este în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, ținîndu-se cont de prevederile art.7, 61 și 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de pericolul social al infracțiunii comise, de gravitatea ei, care face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, instanțele corect ajungînd la concluzia că corijarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolare de societate.

Potrivit dispoziției art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de către avocatul A.Boghian în numele succesului părții vătămate, O.Iovu și a părții vătămate V.Frunză și de către inculpatul D.Munteanu, care urmează a fi respinse ca inadmisibile.

7. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către avocatul Boghian Andrei în numele succesului părții vătămate, Iovu Olga și a părții vătămate Frunză Vitalie, și de către inculpatul Munteanu Denis, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 14 iunie 2016, în cauza penală în privința lui Munteanu Denis, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 decembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun